

# Az anyag kiterjesztése

Kecső Kristóf és Nagy Dániel kiállítása

C SERHALMI LUCA

Art Salon Társalgó, 2020. IX. 10. – X. 22.

Két fiatal tehetséges szobrásznak, Kecső Kristófnak és Nagy Dánielnek nyílt kiállítása az Art Salon Társalgó Galériában, akik amellet, hogy friss szemmel és gondolkodásmóddal nyúlnak a szobrászati problémákhoz, szembeötölően egységes és kialakult formanyelvvel dolgoznak. Ez bizonyos szempontból meglepő, hiszen még a Magyar Képzőművészeti Egyetem hallgatói, és ez az első jelentős kiállításuk. Ugyanakkor óva intek mindenkit attól, hogy a fiatal művészek sokszor lekicsinylő bélyegét égesse rájuk. Vegyük őket olyan komolyan, amilyen komoly műveket ők a *Tér/köz* című tárlatukra hoztak!

Az itt bemutatott munkákon megjelenő plasztikai gondolatok láthatóan folyamatos mozgásban tartják Kecső Kristófit és Nagy Dánielt, akik átírják, majd kifordítják, át- és belátják, végül megtalálják az ezekben rejtőző lehetőségeket. Minden egyes mű diadal az anyag fölött, amely addig formátlanul és meghatározatlanul várt céljára, amely nem adja magát olyan könnyen és amivel meg kell küzdeni, hiszen a véletlenek és a hibák a szobrászatban talán még kiszámíthatatlanabban ütnek fel fejüket, mint a többi képzőművészeti műfajban. Ezért ez a győzelem még erőteljesebb és valószínűsőbb.

A két művész magához az anyaghoz ellentétes módon áll hozzá. Kecső Kristóf kiemeli tömörszerű súlyosságát, érzékelteti a nehézkedést, a kötöttséget és a rendíthetetlen szilárdságot, amelyet a formák letisztultsága és a felületek többnyire homogén jellege is erősít. Ezeknek a szobroknak a keménységében és zártságában van valami tiszteletet parancsoló félelmetesség, mintha saját akaratauk és joguk volna, pedig Kecső abszolút teljhatalma és a legkisebb részletekig is kiterjedő koncentráltasága alatt születtek. Formailag is a zártság jellemzi műveit, azonban a vékony hasadékok a titok és a misztikum hívogatását hozzák magukkal.

Nagy Dániel szobrai megalkotása közben sokkal jobban szeret játszani a véletlen adta izgalmakkal. Meghagyja az anyagnak a lehetőséget arra, hogy beletegye a



foto: Berényi Zsuzsa

**Kecső Kristóf:** *Ékpár*, 2019, hegesztett acél, 63,5×32×10 cm, A művész jóvoltából

magáét a végeredménybe, akár csak egy társalkotó. Nemcsak kalandor lelkület kell ehhez, de annak a megtapasztalása is, hogy melyik határ feszegetése milyen kapukat nyithat meg előtte. A művek filigrán héjszerűsége hozzájárul a törekenység érzetéhez, s eleve az idő által megdolgozott töredékeként tünteti fel előttünk a szobrokat.

A kiállításon szereplő szobrok között olykor radikális méretbeli eltéréseket láthatunk, ám a kis méretű alkotásoknál is észrevehető a rejtőzködő monumentalitás. A bemutatott szobroknak van egy erőteljes architektúrális jellege, és építményként a nagyságra, az emberi lépték felülmúlására asszociálhatunk. Ilyen szempontból szinte mindegy, hogy a kisebb vagy a nagy méretű műveket szemléljük: mind magukban hordozzák a kolosszális jelleget. Érdekes játék barangolni az alkotások között, hiszen ekkor önkéntelenül is igazítjuk

magunkat a művek mértékéhez. Kecső Kristóf és Nagy Dániel szobrai a tekintetnek azt a speciális részét aktivizálják, ahol sokkal több szerepet kap a fantázia. Eleve tovább költi a szemünk ezeket a műveket, helyzetbe hozza őket.

Van ezekben az alkotásokban valami az emlékművekként civilizációnkra hagyományozódott monumentumok hidegségéből, rejtélyességéből és félelmetességéből, ami abból fakad, hogy nem tudjuk megnyugtatóan és maradéktalanul feltárni azt, hogy mit jelentettek anno a közösségnek. Ilyen például a szfinx vagy a piramisok, a hűsvét-szigeteki óriások, az ősi föld alatti alagútrendszerek, de ehhez hasonló benyomást keltenek azok a természeti képződmények is, amelyek a szabályosságuk okán a mesterséges benyomását keltik. Ott állunk előttük, nézzük őket, és érezzük, hogy sohasem tartoztak a mindennapok kicsinyes világához, mindig kívülállóak voltak, és ez tekintéllyel ruházza fel őket. Ugyanakkor a kiállításon látható szobrokban az utópisztikus, jövőbeli világot mutató, sci-fi architektúrára emlékeztető hangulat talán még erősebb. Ezért is kerülnek ellentétbe a kiállítótér polgári enteriőrjével, mintha egy kicsit eltévedtek volna, de ez az abszurd hatás csak még inkább kiemeli a tudományos fantasztikus művekből – legyen az film, irodalom vagy bármi más – ismerős látványvilágot. Úrhajók vagy a galaxisunkon és a dimenziókon túl élők erődtímenyei, idegen lények életének kellékei, titokzatos műszerek vagy azok roncsai, esetleg épp a távoli jövőben az elpusztult földi civilizációra utaló maradványok. Egy ködös, olykor fullasztó, olykor lebilincselő világ. Olyan utópisztikus hangulat foghatja el a látogatót, amikor ezeket a sejtelmes műveket nézi, mint Kubrick híres filmjében, a *2001: Űrodüsszeiában* a folyamatosan kísértő monolit láttán.

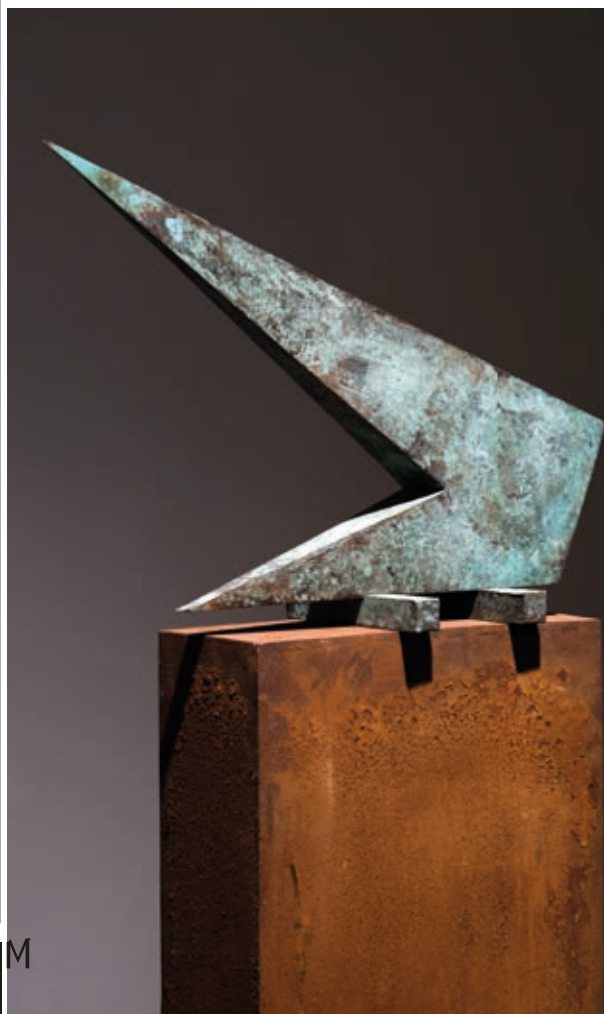


fotó: Berényi Zsuzsa

**NAGY DÁNIEL:** *Japán*, 2018, kovácsolt vas, 18×47×29 cm, A művész jóvoltából

**KECSŐ KRISTÓF:** *Egy szelet tetraéder*, 2018, bronz, 27×40×6 cm  
A művész jóvoltából

**NAGY DÁNIEL:** *Héj II.*, 2018, kovácsolt vas, 62×59×47 cm, A művész jóvoltából



Fotó: Berényi Zsuzsa